

La nit de Walpurgis

written by Joan Casajuana | 17 d'abril de 2018

L'estat més descentralitzat del món, tal com a Espanya els agrada definir-se, s'apropa inevitablement a la seva particular nit de Walpurgis, el dia –o potser la nit– en què hagi de trobar-se amb els seus fantasmes i contradiccions existencials que l'esperen a la cantonada d'Estrasburg.

Quan Puigdemont i la resta d'exiliats es passegin per tot Europa denunciant, ara de ple dret, el retorn desbocat del franquisme, Espanya haurà de sofrir necessàriament una catarsi d'estat. Haurà d'afrontar i assumir l'engany al qual la seva població ha estat sotmesa durant dècades per la majoria de la seva classe política, mitjançant el suborn i la complicitat dels medis públics.

Entendre el perquè la justícia europea condemna la nostra democràcia no els serà gens fàcil. Són massa generacions d'engany per adonar-se'n, tan sobtadament, que la majoria de les cúpules polítiques, judicials, militars, policials, funcionarials i institucionals encara segueixen governades per aquell esperit franquista i pels fills, néts i nebots d'aquell règim.

¿Quants dels actuals ministres i alts funcionaris en aquest país no tenen penjat un quadre de l'avi, el tiet o un avantpassat militar honrós de les seues gestes defensant la pàtria? Res no hi hauria de pervers en aquest fet si a les escoles s'haguessin estudiat els errors essencials d'aquells règims del passat i dels seus antecessors, com bé van fer els alemanys de la postguerra i els règims que han sabut democratitzar-se.

Però això és precisament el que aquí es va camuflar. A més dels 40 anys de franquisme n'hem tingut 40 d'ambigüitat neofranquista disfressada que no ha fet l'autocrítica

necessària per depurar els vicis de la nostra història i això ens està costant molt car.

Aznar, la FAES, Vox, Ciutadans, el PP, una bona part del PSOE, el rei i ara qui sap si fins i tot la reina, el que volen és el toro. Lidiar-lo, vèncer-lo, derrotar-lo i celebrar la seva mort, l'aniquilació del separatisme. Aquesta és, ni més ni menys, la unitat del seu destí en l'universal que el món franquista professava. Aquest és el seu valor suprem a què mai no renunciaran i ho donaran tot per la pàtria que van conèixer, costi el que costi i a qualsevol preu, com van fer els seus ancestres. De negociar, res de res. Seria de covards.

Per això lamento la innocència de molts catalanistes, que càndidament i en peu de pau, creuen estar veient a prop el final del túnel. El que ens hi espera allà és precisament l'Espanya venjativa en peu de guerra, que per res del món voldran deixar anar els seus ostatges, per molt que els ho reclamin les més altes instàncies internacionals.

Crec que aquesta és la catarsi que Espanya haurà de viure els pròxims anys: Amnistiar els presos i retirar-ne els càrrecs, o venjar el seu orgull ferit retenint-los com a ostatges. Negociar progressivament la devolució de competències, o negar-s'hi com si això fos acceptar una humiliació. Afluixar la corda del poder, com ja els hi reclamen des de més amunt, o estirar-la fort i retenir els catalans lligats en curt. En definitiva, deixar-nos fer als catalans i als bascos la nostra democràcia, o deixar-se portar per l'instint territorial.

Està per veure com digeriran els espanyols aquest humiliant trauma i els lideratges polítics que sorgiran per fer-los veure que aquest és el camí de la democràcia, amb tots els sacrificis econòmics i renúncies sentimentals i que això implica. Em temo que la crisi del 1898 no haurà estat res al costat de la depressió que hauran de superar.

I d'altra banda, el discurs del toro ferit i venjatiu que no perdona, invocant l'honor perdut, l'orgull del seu passat

històric i la força dels seus súbdits lleials i compromesos amb l'Espanya gloriosa del passat. Covant l'ou de la serp. Aquest és el dilema.